

Chương 29

“Không Cho Phép Cô Đối Xử Tốt Với Nó.”

Sau bữa tối, Lệnh Mạn đưa Lỗ Ngữ Băng về ký túc xá nữ trước, sau đó mới đưa Lý Trác Vân về.

Dọc đường, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Lệnh Mạn nói: “Khi nãy cảm ơn cậu.”

Lý Trác Vân lơ đãng: “Sao phải cảm ơn? Chẳng qua tôi chỉ đang nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi.”

Lệnh Mạn cười thầm.

Lý Trác Vân lại không muốn nhận công.

Chẳng lẽ tại gần đây bị cô khen nhiều quá, nên bây giờ cậu ta đang ngượng ngùng chẳng?

Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi.”

“Sao vậy?”

Lệnh Mạn cân nhắc hồi lâu mới mở miệng: “Cậu có biết... Kỷ Trường Hoài không?”

Lý Trác Vân dừng bước, cau mày nhìn cô: “Cô cũng biết nó?”

“... Ừ.”

“Cô biết lúc nào?”

“Gần đây.”

Lý Trác Vân híp mắt: “Cô đã gặp nó rồi?”

“... Ừ.”

Lệnh Mạn thấy Lý Trác Vân tỏ vẻ không vui, giống như anh rất khó chịu khi phải nghe cái tên này.

Cô đã sớm nghi ngờ mối quan hệ của hai anh em này không được tốt cho lắm, bây giờ thì xem ra, không chỉ đơn giản là “không tốt lắm” thôi đâu.

“Nó đến tìm cô hay cô đi tìm nó?” Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ, coi như là... Cô đi tìm cậu ta đi.

Cô nói: “Tôi đến gặp cậu ta một lần, kinh tế của bọn họ bây giờ rất khó khăn.”

Không ngờ Lý Trác Vân phản ứng rất cực đoan, anh giễu cợt: “Cho nên? Biết mình còn có một đứa em trai, cô nổi lòng nhân từ muốn đến tiếp tế cho nó hả?”

Lệnh Mạn không trả lời, cô chỉ nhỏ giọng nói: “Cậu ta là con trai duy nhất của Lệnh Đông Hoa.”

Lý Trác Vân gật đầu, mỉa mai: “Đúng rồi, cô và nó cùng một ba, so với tôi thì thân hơn nhiều.”

Lệnh Mạn không thích nghe lời này, lập tức phản bác: “Cậu và cậu ta cũng từ một bụng mẹ sinh ra đó.”

Lý Trác Vân nói: “Thế nên tôi càng không phải là người thích giả từ bi giống cô.”

Lệnh Mạn không nói tiếp.

Vì thực ra Lý Trác Vân nói đâu có sai.

Cô giúp đỡ Kỳ Trường Hoài trên cương vị cô là chị gái, còn cậu ta là em trai cô.

Nhưng cô gián tiếp giúp đỡ Kỳ Tâm Du, đúng là vì có chút muốn trả thù.

Thôi, không cần phải tranh luận với Lý Trác Vân về vấn đề này nữa.

Tiếp tục tranh luận lại thành cãi vã.

Lệnh Mạn nói: “Không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi đi, tôi về khách sạn đây.”

Lý Trác Vân cũng không muốn cãi nhau với cô, buồn bực đáp: “Ừ.”

Sáng sớm hôm sau, lúc ngủ dậy Lệnh Mạn bỏ điện thoại ra nhìn, phát hiện nửa đêm hôm qua Lý Trác Vân có nhắn tin cho cô.

“Máy tính bỏ quên ở trên xe, sáng mai mang đến cho tôi.”

Lệnh Mạn bĩu môi cười, xem cái giọng điệu ông vua con này.

Cô trả lời: “Cậu ở đâu? Bây giờ tôi qua.”

Lý Trác Vân: “Trường học.”

Cô: “OK.”

Lệnh Mạn xuống giường rửa mặt, chuẩn bị xuất phát.

Hôm qua không gặp được mấy người Dương Dương và Đại Bân, hôm nay nên bày tỏ thành ý một chút.

Lệnh Mạn đến siêu thị mua hai túi đồ ăn vặt lớn, lại mua thêm một chai Sprite thật to, bỏ vào ghế sau, lái xe đi.

Hình như hôm nay đại học X bị trưng dụng để thi nghệ thuật, xe bên ngoài không được vào trong.

Lệnh Mạn đi vòng quanh trường một lúc mới tìm được chỗ đậu xe, cô xách theo túi đựng máy tính và hai túi đồ ăn vặt xuống.

Hôm nay ông trời cố ý trêu ngươi cô thì phải, gặp bao nhiêu chuyện không hay.

Lúc Lệnh Mạn vừa mới đi vào đến sân trường thì đột nhiên “Phụt.” một tiếng túi ni lông rách toạc.

Toàn bộ đồ ăn rơi vung vãi hết ra mặt đất.

Mọi người xung quanh đều nhìn về bên này, Lệnh Mạn vội vàng cúi người xuống nhặt, nhét đồ vào cái túi ni lông còn lại.

Rất nhanh sau đó túi ni lông còn lại cũng đầy ụ, cô đành phải ôm đống đồ còn thừa vào trong ngực.

Ngay lúc đó, đột nhiên sau lưng có người gọi: “Chị ơi.”

Lệnh Mạn sợ hết hồn, đóng đồ vừa nhặt lên lại rơi hết xuống đất.

Sô cô la và bánh bích quy hoàn toàn vỡ nát.

Lệnh Mạn lòng đau như cắt.

Cô chậm chạp xoay người, cười khan với người đang đứng trước mặt: “Trường Hoài.”

Kỷ Trường Hoài nói: “Chị đang làm gì vậy?”

Lệnh Mạn nhìn đống đồ rơi trên đất, lại nhìn vào túi ni lông mình đang ôm trong lòng.

Tình huống này, cô không biết phải giải thích ra sao...

Đầu óc cô đúng là, sao lại quên mất Kỷ Trường Hoài chứ, đáng lẽ nên mua cho cả cậu ta nữa.

Lệnh Mạn nói: “Chị đến trường em thăm quan, tiện thể mang cho em chút đồ ăn.”

Cô dùng chân hất đống đồ rơi trên mặt đất sang một bên: “Những thứ này không dùng được nữa.”

Lại cầm cái túi trên tay đưa cho Kỷ Trường Hoài: “Đây, em cầm túi này đi.”

Kết quả khi đưa tay cũng lại gây ra sai lầm.

Không biết tại Lệnh Mạn buông tay quá sớm, hay là tại Kỷ Trường Hoài.

Mà túi đồ ăn vặt kia và túi đựng máy tính của Lý Trác Vân cùng nhau rơi thẳng xuống đất.

Lệnh Mạn trợn mắt.

To chuyện rồi!

Roi cái gì thì roi chứ không thể nào đánh roi máy tính của Lý Trác Vân được!!

Ai dám làm hỏng đồ của Lý thiếu gia thì cái mạng nhỏ khó mà giữ nổi.

Hạ Vũ Nhu lần trước chính là một ví dụ.

Lệnh Mạn vội vàng lấy máy tính ra kiểm tra, may mắn sao bên ngoài không bị xây xước gì.

Vì lý do an toàn, cô lại thử ấn xem có mở máy được hay không.

Lệnh Mạn ấn nút nguồn mấy lần nhưng cũng không hề có phản ứng, thôi tiêu đời rồi.

Kỷ Trường Hoài đứng bên cạnh nhắc nhở: “Liệu có phải hết pin không?”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Chắc là không đâu.”

Rõ ràng tối qua lúc Lý Trác Vân tắt máy cô nhìn thấy pin vẫn còn rất nhiều.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cuống, sao lại xui xẻo hết lần này đến lần khác như thế cơ chứ.

Đúng lúc này thì Lý Trác Vân gọi điện tới.

“Sao cô vẫn chưa đến?” Anh vừa mở miệng ra đã giục.

Lệnh Mạn ấp úng lấp liếm: “Sắp... Đang bị tắc đường.”

Lý Trác Vân: “Liệu bao giờ thì đến nơi? Trưa nay tôi phải dùng máy rồi.”

Lệnh Mạn chỉ có thể đáp lấy lệ: “Nhanh thôi...”

Cúp điện thoại, cô rầu rĩ nhăn nhó.

Phải làm sao bây giờ.

Hôm qua ngay cả lúc ăn cơm Lý Trác Vân cũng ôm máy vi tính, chắc chắn là bởi có việc rất quan trọng, thế nhưng bây giờ cô lại làm hỏng máy.

Nhưng có lẽ vẫn còn hy vọng!

Lệnh Mạn đột nhiên phấn chấn, hỏi Kỷ Trường Hoài: “Gần đây có chỗ nào sửa máy tính không?”

Kỷ Trường Hoài nghĩ một lát: “Có, để em đưa chị đi.”

Lệnh Mạn đáp: “Không cần, em cho chị địa chỉ là được.”

Kỷ Trường Hoài tự trách: “Em phải đi cùng chị chứ, vừa rồi tại em không kịp đón lấy, là trách nhiệm của em.”

Lệnh Mạn hơi do dự: “... Thôi được.”

Đến quán sửa chữa máy tính, ông chủ xem qua một chút rồi nói, có lẽ là do linh kiện nào đó bị lỏng hoặc bung chốt, muốn biết nguyên nhân cụ thể thì cần phải tháo ra, nhanh nhất ngày mai có thể sửa xong.

Ngày mai?!

Lệnh Mạn thất vọng: “Không thể sửa nhanh hơn một chút sao?”

Ông chủ nói: “Không thể, nhanh nhất ngày mai, nếu như cô cần dùng gấp, tôi có thể sao chép các file trong ổ cứng ra cho cô.”

Cũng chỉ có thể như vậy, Lệnh Mạn nói: “Được, vậy phiền ông làm nhanh cho.”

Một lát sau, Lý Trác Vân lại gọi điện tới thúc giục, hỏi Lệnh Mạn đi đến đâu rồi.

Lần này Lệnh Mạn đành phải nói thật với anh, cô ngậm ngừng: “Thật xin lỗi, Tiểu Vân, tôi vô tình đánh rơi máy tính, không mở lên được nữa, bây giờ đang mang đi sửa.”

Thế nhưng thật lạ khi Lý Trác Vân không nổi trận lôi đình.

Anh chỉ hỏi hiện tại cô đang ở đâu để anh đến.

Lệnh Mạn cúp điện thoại, nhìn Kỷ Trường Hoài, nói: “Em về học đi, mình chị ở đây là được.”

Kỷ Trường Hoài nói: “Hôm nay em không có tiết.”

“À ừ.” Lệnh Mạn nghe vậy mới nhớ ra, hôm nay toàn trường được nghỉ.

Cô hỏi: “Sắp năm mới rồi, em không phải về nhà ăn tết với mẹ em sao?”

Kỷ Trường Hoài yên lặng hồi lâu, giọng trầm xuống: “Lâu lắm rồi em không được ăn tết, hầu như tôi nào bà ấy cũng phải tặng ca.”

“...” Lệnh Mạn cứng họng.

Cô trách bản thân đã nói sai.

Bỗng nhiên cô lại thầm so sánh Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài với nhau.

Hai người đều do cùng một mẹ sinh ra, nhưng vận mệnh lại khác xa nhau.

Khi còn bé Lý Trác Vân phải ăn nhờ ở đậu, vô cùng khổ sở. Bây giờ lại trở nên vinh hoa phú quý, ăn trắng mặc trơn, là con trai độc nhất của Lý tổng, là mặt trời nhỏ trong con mắt mọi người, anh có sự kiêu ngạo và lòng tự tôn của riêng mình.

Mà Kỷ Trường Hoài, mặc dù có được tình yêu của mẹ, nhưng lại phải lớn lên với thân phận con riêng, những đêm pha cậ ta nhận được chắc chắn không hề ít hơn Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn để ý thấy khi nói chuyện ánh mắt của Kỷ Trường Hoài luôn luôn trốn tránh, có lẽ cậu ta đã tự ti thành quen rồi.

Lệnh Mạn hơi chần chừ, sau đó lấy mấy trăm đồng trong túi xách ra, kín đáo đưa cho Kỷ Trường Hoài: “Trên người chị chỉ mang theo có ngần này tiền mặt, em cầm trước đi, buổi tối cùng bạn bè ra ngoài ăn một bữa thật ngon.”

Kỷ Trường Hoài nhìn số tiền đó, lắc đầu: “Bọn họ về nhà hết rồi.”

Cậu ta nhìn Lệnh Mạn bằng ánh mắt mong chờ: “Chị sẽ ăn cơm với em chứ?”

Lệnh Mạn: “...”

Những lời muốn nói bị kẹt lại trong cổ họng, cô không biết nên trả lời ra sao.

Đúng lúc đó cô liếc nhìn thấy một bóng người cao lớn đang đi vào cửa trung tâm thương mại.

Là Lý Trác Vân.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu xám tro, khiến cho vóc dáng càng thêm thon dài.

Lý Trác Vân nhanh chân tiến lại, dùng sức kéo cổ tay Lệnh Mạn, không cho phép phản kháng cứ thế kéo cô ra ngoài.

Trên mặt anh viết hai chữ bất mãn thật to: “Sao cô lại ở cùng một chỗ với Kỷ Trường Hoài?”

Nếu như Lý Trác Vân mà biết máy tính bị rơi lúc ở cạnh Kỷ Trường Hoài, chắc chắn anh sẽ tức đến giậm chân, Lệnh Mạn đành phải giải thích qua loa: “Gặp ngang đường.”

Lý Trác Vân không buồn liếc mắt sang hướng kia: “Cô mau bảo nó đi nhanh lên.”

Đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy, anh chán ghét Kỷ Trường Hoài hơn Hạ Vũ Nhu rất nhiều.

Xem chừng khi hai người còn bé đã gây gỗ không ít.

Lệnh Mạn nghe theo anh: “Được rồi, cậu ta sẽ đi ngay lập tức.”

Lúc này sắc mặt Lý Trác Vân mới dịu lại một chút, anh hỏi: “Sửa máy tính sao rồi?”

“Hôm nay không sửa được, nhưng có thể lấy dữ liệu ra trước.”

Lý Trác Vân gật đầu: “Được.”

Lệnh Mạn lén nhìn sắc mặt anh: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý.”

Lý Trác Vân không lên tiếng.

Lệnh Mạn lại hỏi: “Hôm nay cậu phải dùng không? Có ảnh hưởng nhiều lắm không?”

Thực ra thì luận văn cuối kỳ nộp muộn hai ngày cũng không vấn đề gì, nhưng chẳng hiểu sao Lý Trác Vân lại muốn ra vẻ nghiêm trọng.

Anh nhú mày: “Tất nhiên là cực kỳ ảnh hưởng đến tiến độ của tôi, luận văn vẫn chưa viết xong, trong khi mai đã phải nộp rồi...”

Lệnh Mạn lo lắng vô cùng: “Hà? Vậy làm sao bây giờ?”

Cô không học đại học, cho nên hoàn toàn không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Huống chi Lý Trác Vân lại là sinh viên hàng đầu, sao cô có thể gánh được hậu quả của anh?!

Lệnh Mạn đề nghị: “Nếu không thì đi ra quán net viết tiếp vậy?”

Lý Trác Vân nói: “Không cần, đợi sửa máy tính xong tôi thức suốt đêm làm nốt là được.”

“... Ừ, đành vậy.” Lệnh Mạn tự trách bản thân, buồn bã ủ dột.

Nhưng Lý Trác Vân lại nhẹ giọng nói: “Hôm nay tôi không có việc gì làm nữa rồi, cô phải chịu trách nhiệm.”

Lệnh Mạn hỏi: “Chịu trách nhiệm thế nào?”

Lý Trác Vân nhướn mày: “Đi chơi với tôi một ngày.”

Lệnh Mạn lập tức gật đầu: “Được.”

Đi chơi cùng, cái này quá đơn giản.

Hai người thống nhất xong thì quay lại cửa hàng.

Kỷ Trường Hoài vẫn đang chờ Lệnh Mạn, thấy cô trở lại thì gọi: “Chị ơi.”

Lý Trác Vân sa sầm mặt, hung dữ nói: “Ai cho mày gọi chị?”

Kỷ Trường Hoài làm như không nghe thấy, tiếp tục hỏi Lệnh Mạn: “Chị, chị có ăn cơm cùng em không?”

Hai ánh mắt nóng bỏng đồng thời chiếu thẳng vào cô, lần đầu tiên Lệnh Mạn hiểu được thế nào là tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng cô đành áy náy cười với Kỷ Trường Hoài: “Xin lỗi em, hôm nay chị có chút việc, có lẽ là không ăn cơm với em được rồi.”

Không chỉ riêng hôm nay.

Chỉ sợ cả đời này cô cũng không thể nào buông bỏ được thành kiến, ngồi ăn chung một bàn được với Kỷ Tâm Du.

Kỷ Trường Hoài không kìm được thất vọng, nhưng vẫn gật đầu một cái: “Được... Chị có việc bận thì em đi trước đây.”

“Ừ.” Lệnh Mạn vẫy tay tạm biệt cậu ta: “Đi cẩn thận nhé.”

Sau khi Kỷ Trường Hoài đi, thái độ thù địch đầy phòng bị trên người Lý Trác Vân mới hoàn toàn biến mất.

“Thằng nhãi này từ nhỏ vẫn luôn thích giả bộ đáng thương.” Anh hậm hực, quay sang nói với Lệnh Mạn: “Không cho phép cô đối xử tốt với nó.”

Lệnh Mạn đành phải đáp ứng: “Rồi rồi, đã biết.”